

Első fejezet

Kör

YCSE 3645

Wim Nickter a körön kívül állt, és arra várt, hogy döntsenek, ki ontson először vért.

Az Odacer-Faustin hűvös, ózondús reggeli levegőjétől elzsibbadt a nyelve és a szája, s hamarosan azon kapta magát, hogy a szíve egyre vadabbul dörömböl a mellkasában. Csípős szél kapott bele a fekete ujjasába, s hús ujjakkal túrt a hajába.

A többi tanítványhoz hasonlóan ő is megmászta a tetőre vezető hetvenhét lépcsőfokot, s mire fölért, a hideg és a szél ellenére is megizzadt. A kora reggeli vívőlecke mára véget ért, s eljött a valódi párharcok ideje.

Mióta három standard évvel ezelőtt megérkezett az iskolába, Nickter minden alkalommal izgatottan várta ezeket a párviadaloikat.

Magas volt, szénfekete hajú, s a maga mogorva módján még jóképű is, de az elsők között volt, akik megtanulták, hogy ezen a helyen a külső mit sem számít. Egyedül az ért valamit, amit megtanult. Amit hideg, szürkés-kék szemével be tudott fogadni. Amit meg tudott ragadni, és a magáévá tudott tenni.

Nickter lenézett. A hidegkék égbolt alatt a Sith Akadémia volt közel-távol a legmagasabb tereptárgy. A hatalmas kőépület valaha szabályos kört formázott az irdatlan központi csarnok és

a Torony körül, s a külső körön lakókamrák, föld alatti folyosók és raktárak sorakoztak. A komplexum szíve azonban nem a Torony volt, hanem az évezredek alatt megszerzett tudást, az ősi főliánsokat, kódexeket és adatkristályokat összegyűjtő könyvtár.

A templom azonban már rég túljutott a fénykorán, az impozáns épületegyüttes lassú, de megállíthatatlan romlásnak indult, s a hó meg a jég a széllel karöltve minden évben többet és többet hódított el tőle. Ahol egykor díszes tornyok emelkedtek, most csak szélfúttá, omladozó romok árválkodtak. Mégis ez a hely volt a hatalom kútfeje, ahol Nickter, s rajta kívül még néhány száz tanítvány azt remélte, hogy elsajátíthatja az Erő sötét oldalának fortélyait.

A templom előtti téren, ahol a tanítványok összegyűltek, Shak'Weth Nagyúr, a Sith-kardmester várta őket. Ahogy mindenki elcsendesedett, három lépést előrelépett, s a csuklyája árnyékából vette őket szemügyre. Egy pillanatra még a szél is elült, s teljes csend telepedett a tájra. A kardmester kifejezéstelen arccal, mozdulatlanul állt. Vékony, vértelen ajkai nem mozdultak, s egyetlen szóval sem utasította őket.

De erre nem is volt szükség.

Ez lesz az a pillanat, mikor megtörténik az első kihívás, és Nickter – a többi tanítvánnyal együtt – már hallott erről bizonyos pletykákat.

Eljött a napja, hogy Lussk kihívást intézzen a többiekhez.

Rance Lussk az iskola legjobb tanítványa volt, egy Sith-akolitus, aki olyan erőt mutatott föl, mint sok év óta egyetlen aspiráns sem. A többi tanítvány szólni sem mert hozzá, nemhogy harcba szállni ellene.

Az utóbbi hónapokat már nem is köztük töltötte, Shak'Weth figyelő tekintete előtt, hanem állítólag magával Scabrous Nagyúrral, a templom legnagyobb hatalmú Sith-mesterével.

Ámbár ez utóbbi pletyka Nickter számára már némileg túlzásnak tűnt. Még egyetlen olyan tanítvánnyal sem találkozott, aki elmondhatta volna magáról, hogy már járt a Toronyban.

Ennek ellenére most, hogy Lussk kihívást fog intézni hozzánk, minden róla szóló pletyka az eszébe jutott, s a félelem hideg verítékcseppekként ütközött ki a bőrén.

Mindenki teljes csöndben várt.

Lussk lassan előrelépett.

Magas, erőteljes testfelépítésű fiatalember volt, csontos arcú, rótvörös. A haját hosszúra növesztve, hátrakötve hordta, olyan szoros kontyban, hogy attól szinte vágottnak tűntek a szemei. A legfeltűnőbb azonban a csönd és hidegség volt, mely második bőrként vette körül. A közelében szinte lehűlni látszott a levegő, s minden pórusából csak úgy áradt az iszonyat.

Nickter úgy érezte, hogy a szíve a torkában dobog, miközben Lussk lassan végigjáratta hideg hüllőtekintetét a tanítványokon. Ami a kihívást illeti, mindenki tudta, hogy alig néhányan vannak, akik méltó ellenfelei lehetnek. Lussk mindannyiukat sorra vette: Jura Ostrogoth-t, Scopique-t, Nace-t és Ra'atot, a csoport legügyesebb fegyverforgatóit.

Nickter azon tűnődött, vajon melyikük fogadja el Lussk kihívását. A visszautasítás megszégyenülést vont maga után, de ez semmi volt ahhoz a veszélyhez képest, amit a vereség rejtett magában. Mert Lussk még gyakorlókarddal a kezében is halálos volt a körben.

Aztán ahogy a tanítvány megállt, Nickter hirtelen ráébredt, hogy a vörös hajú fiatalember őt bámulja.

– Nicktert hívom ki – mondta.

Nickter először azt hitte, hogy rosszul hall, aztán ahogy a valóság kérlelhetetlenül eljutott a tudatáig, úgy érezte, hogy menten kicsúszik a lába alól a talaj. Még az idő is megállni látszott.

Shak'Weth és a többi tanítvány lélegzet-visszafojtva várta a választ. Vajon elfogadja a kihívást, vagy meghátrál?

Lussk választása taktikai szempontból teljesen érthetetlen volt. Nickter, bár maga is ügyes kardforgatónak számított, egyértelműen gyengébb harcos volt nála, s mint ilyen, nem jelentett iga-

zi kihívást a számára. Egy ilyen összecsapásból az idősebb és tapasztaltabb tanítvány semmit sem tanulhat.

A kihívás mégis elhangzott, s mind a választ várták.

– Nos, Nickter? – kérdezte a kardmester. – Mi a válaszod?

A fiatalember lehajtotta a fejét, s érezte, hogy elpirul. Tudta, hogy nincs szükség formális válaszra. Elég egyszerűen visszalépnie, s mindenki tudomásul veszi, hogy elismerte a vereségét. A következő percben aztán majd megindul a halk sustorgás, ahogy a többi tanítvány megtárgyalja a látottakat, s az a kevéske hírneve is, amit az elmúlt két esztendő során sikerült összekaparnia, néhány perc alatt semmivé foszlik majd.

De legalább az élete megmarad.

Lussk korábbi ellenfelei nem mind voltak ilyen szerencsések. Hárman még a templomot is elhagyták, egy pedig önkezével vett véget az életének. Mintha a vereség megváltoztatott volna valamit a fejükben, vagy olyan sebet ejtett az önérzetükön, ami sosem gyógyult be.

A válasz egyértelmű volt. Elég lesz biccentenie és meghátrálnia.

Éppen ezért voltak megdöbbentőek a szavai még saját maga számára is:

– Elfogadom a kihívást.

Meglepett suttogás futott végig a tömegen, s még Shak'Weth is felvonta az egyik tüskés szemöldökét.

Nickter hitetlenkedve pislogott, s maga sem értette, mi történt. Hiszen esze ágában sem volt szólni, és még kevésbé elfogadni a kihívást!

Aztán ahogy Lusskra pillantott, apró, hideg mosolyt fedezett fel az idősebb tanítvány szája szegletében.

Úgy tűnt, egyedül ő az, akit nem lepett meg Nickter válasza. És most már Nickter is kezdte érteni, hogy mi is történik itt valójában.

Ez nem párbaj lesz, hanem valami egészen más.

– Jól van! – biccentett Lussk, és intett a szabad kezével. – Kezdjük hát!

Nickter érezte, hogy önkéntelenül is előrelép, mintha valami húzná maga után, s a következő pillanatban már a küzdőkör kö-

zepén áll. A teste és az elméje ugyanúgy tiltakozott, de nem tehetett ellene semmit.

Nem akarom ezt! Még csak nem is én csinálom!

Lussk most már szélesen, elégedetten vigyorgott, s hegyes szemfogai vészjóslóan csillogtak.

Nickter tudta, hogy mi történik, s a leghátborzongatóbb az volt benne, hogy Lussk is tudta, hogy ő tudja. A szemében vad, szadista fény gyúlt, s az egyébként mozdulatlan, hideg arc kipirult.

Szemtől szemben álltak, olyan közel, hogy Nickter már a másiktól áradó hideget is érezte. Aztán Lussk felemelte a kardját, és az ezer meg ezer apró, méreggel preparált fűrészfog, amik a penge élet alkották, megcsillantak a sápadt napfényben.

Ne! – akarta mondani Nickter, de egy hang sem jött ki a torlán. Láta, hogy a saját kardja is fölemelkedik, s tudta, hogy elkésett. Akármit is tesz vele a másik, egyszerűen képtelen ellenállni neki.

Lussk pengéje a nyaka felé villant, s Nickter egy pillanatra lerázta magáról a béklyót. Ösztönösen reagált, olyan agilitással, ami még az ellenfelét is meglepte. A kardok fémes sikollyal csókolóztak össze, s úgy zúgtak, mint a magasfeszültségű kábelek.

Valami életre kelt Nickter tudata mélyén, valami vad és zabolátlan, s mikor Lussk következőleg lecsapott, olyan ügyes és vakmerő módon hárította a támadást, hogy azzal sikerült megtörnie az ellenfele lendületét. A többi tanítvány elismerően bólogatott. Nickter máris tovább maradt életben a körben, mint amire számítottak.

Lussk ismét nekilendült, és Nickter ezt a támadását is hárította, bár ezúttal már jóval ügyetlenebbül. Az érzés, hogy akár győzhet is, pillanatok alatt elillant, s kétségbeesés vette át a helyét.

Nem értette, hogy Lussk hogyan mozoghat ilyen gyorsan, s bár a pengéje rendre hárította ellenfele csapásait, a fiatalember úgy érezte, mintha nem is az ő keze vezetné a kardját.

Lussk szemében hideg, embertelen öröm lángjai táncoltak.

Az enyém vagy, féreg!

A szavak hang nélkül jutottak el Nickter tudatába, s ott fagyos visszhangot vertek.

Úgy táncolsz, ahogy én füttyülök!

Nem! – makacsolta meg magát Nickter, és egy pillanatra ismét sikerült leráznia magáról a másik akaratát. Nem értette ugyan, hogy a másik tanítvány hogyan volt képes megtörni az akaratát, és mozgatni az izmait, de feltételezte, hogy ez valamilyen magasabb rendű, titkos Erő-képesség, amit a templom egyik Sith-nagyurától vagy talán magától Scabroustól sajátított el. S úgy tűnt, elérkezettnek látta az időt, hogy a tudását a gyakorlatban is kipróbálja.

Nickter pedig nem ismerte a módját, hogyan védekezzen ellene.

A fiatalember dühös vicsorral lódult neki, de Lussk játszi könnyedséggel háritotta minden támadását. A Makashi-technikát alkalmazta ellene, és brutális erejű, kérlelhetetlenül precíz támadásokkal szorította mind hátrébb és hátrébb Nicktert. Aztán a magasba ugrott, s egy csavart szaltóval ért földet a fiatalabb tanítvány háta mögött. Megvillant a kardja, s Nickter érezte, hogy a fűrészfogas penge a könyöke fölött hasít a karjába. Felüvöltött, s elerőtlenedő ujjai közül kicsúszott a kardmarkolat.

A következő pillanatban Lussk beletaposott a térdhajlatába, a földre kényszerítette, és a kardja hegye máris Nickter tarkójának szegeződött. A fiatalember teste teljesen elzsibbadt, s rémülten tudatosult benne, hogy mi vár rá a következő pillanatban.

És most – Lussk hangja tompán, élettelenül lüktetett a tudatában – *hajtsd hátra a fejed, és nyársald föl magad!*

Nickter az akaratereje utolsó morzsáit fölhasználva próbált el-lenszegülni a parancsnak, de érezte, nem képes sokáig kitartani. A fájdalom megtörte az akaratát, s ahogy a teste ívben megfeszült, tudta, hogy vége. A következő pillanatban a kard a nyakába fúródik, elmetszi a gerincét, és ha szerencséje van, azonnal meghal.

Összeszorított fogai között szívta be a levegőt, s az őt bámuló arcok lassan összefolytak a szemei előtt.

Most! – üvöltötte volna legszívesebben. – *Csináld már! Csináld már, a fene essen beléd! És ti... remélem, nyavalyások, élvezitek a kivégzést! Remélem, élvezitek a kínzást, mert egy nap nektek is részetek lesz benne!*

Aztán hirtelen eltűnt a kényszerítő erő, s ahogy hátradőlt, a penge már nem volt mögötte. A nyakán ejtett apró vágásból még mindig szivárgott a vér, és a karján lévő seb is pokolian fájt, de az igazi csorba az önbecsülésén esett. Az összecsapás testileg és lelkileg is porig alázta, s csak a harmadik próbálkozásra sikerült egyáltalán föltápászkodnia. A halántéka veszettül lüktetett, és úgy érezte, menten szétrobban a feje.

Vörös és fekete pöttyök ugráltak a szeme előtt, s mikor megfordult, hogy szembenézzen Lusskkal, a lába ismét megbicsaklott.

Aztán, ahogy a másik rezzenéstelen, zöld szemeibe pillantott, azokban csak kaján megvetést látott.

Csak azért élsz, mert élni hagylak!

A ki nem mondott szavak egyedül Nickter tudatában csendültek fel, s az álságos kegyelem még a savnál is jobban mart. A többiek nem látták, de Nickter érezte, hogy most kapta meg a kegyelemdőfést.

A fiatalember tántorogva indult meg lefelé a lépcsőn, s a tanítványok sorfala szó nélkül nyílt szét előtte.

Senki sem marasztalta.

Második fejezet

Repedés

Nickter vereségének híre délre már mindenkihez eljutott. Azt ugyan senki sem tudta, hogy mi történt a fiatalemberrel ezek után, de Jura Ostrogoth feltételezte, hogy Nickter a gyengélkedőbe ment a sebeit beköttetni... vagy vissza a szállására, hogy megpróbálja összeszedni azt a keveset, ami még megmaradt az önbecsüléséből.

– Akárhogy is – mondta Kindrának, miközben kiléptek a könyvtárba vezető öt gigászi kőkapu egyikén, s ebédelni indultak –, most már nem számít. Ezt a megaláztatást úgysem fogja tudni elviselni.

Kindra biccentett, de nem fűzte hozzá a véleményét.

Reggel néhány órára a nap is kisütött, de most ismét apró szemű, száraz hódara esett, s terített piszkosfehér palástot a tájra. Jura, aki az Orus szektorban született, a Chazwán, játszi könnyedséggel elviselte a hideget, s akár egy vékony ujjasban is kibírta volna a templom falain kívül, a többség azonban állig gombolkozva, csuklyás köpenyben is elkékült ajkakkal vacogott.

– Mi a helyzet Lusskkal? – kérdezte Kindra.

– Mi van vele? – nézett rá sandán Jura.

– Tudja valaki, hogy hová ment?

– Fogalmam sincs – vont a vállát Jura, és meg sem próbálta palástolni a bosszússágát. – Lussk úgy jön és megy, ahogy

neki tetszik. Néha napokig a színét se látni. Abból, amit hallottam...

Hagyta, hogy Kindra a saját szája íze szerint fejezze be a mondatot. Szinte egyszerre pillantottak föl a Toronyra, ami sötét, fenyegető ujjként magasodott a fakókék égre. Időről időre sűrű, fekete füst szállt föl abból a kőszáלבól, s néhanapján zsíros, bűzös pernye szitált, amitől mindenkinek könnybe lábadt a szeme, és kapart a torka. Jura a hideget megszokta, de a füstöt és pernyét soha.

– Mit hallottál? – kérdezte Kindra.

– Csak... szóbeszédet – vonogatta a vállát Jura.

– Én is hallottam ezt-azt – motyogta a lány, majd ismét a Toronyra pillantott, és megborzongott. – És nemcsak Lusskról.

– Mégis... miről beszélsz?

– Semmiről – hajtotta le a fejét zavartan Kindra, és besietett az étkezőbe.

Jura Ostrogoth figyelme a tálcáján sorakozó fogások – néhány szelet sült hús és egy tálka montra-gyümölcs – és az ebédlőben étkező többi tanítvány között oszlott meg. Ahhoz már épp elég régóta tanult a templomban, hogy tudja, az erőszak erőszakot szül, és most, hogy Nickter kikerült a képből, és átrendeződnek az erőviszonyok, talán mások is úgy érzik, hogy elérkezett az idő egy kis tisztogatásra. Főleg a nemrégiben érkezett tanítványokban buzgott a tettvágy, s félő volt, akad köztük néhány, akik úgy gondolják, hogy legfőbb ideje változtatni a rangsoron.

Az ilyenek mindig a legerősebbeket veszik célba, hogy hírnevet szerezzenek maguknak, és Jura a legerősebbek közé tartozott.

A tanítványok többségéhez hasonlóan ő is a falnak vetett háttal, egyedül étkezett. Ritkán fordult elő, hogy ketten ültek egy asztalhoz, vagy beszédbe elegyedtek volna, s mindenki igyekezett a lehető leggyorsabban végezni az étellel, s utána visszatérni az edzőterem vagy meditációs kamrák valamelyikébe. A barátkozásra és társalgásra fordított időt mindannyian feleslegesnek, gyengeségnek tekintették, mely a fegyelem hiányára és rejtett jel-

lemhibákra utal. Az ilyesmi rögtön célponttá tette az embert a többiek szemében.

– Jura!

Hartwig és Scopique állt meg az asztalánál. Mindketten étellel teli tálcát tartottak a kezükben, de nem adták jelét, hogy szándékukban állna leülni.

– Mi az?

– Hallottál Nickterről?

– Még láttam is, hogy mi történt vele! – grimaszolt Jura.

– Nem – csóválta meg a fejét Hartwig. – Úgy értem... eltűnt.

– Micsoda meglepetés! – biggyesztette le a száját Jura, majd el-majszolt egy montra-gyümölcsöt.

A szeme sarkából látta, hogy a közelben ülők egy hajszálnyit előrébb hajolnak, hogy jobban hallják, miről beszélgetnek a rangidős tanítványok.

– Valószínűleg egy sötét sarokban kuporog, és a sebeit nyalogatja.

– Amikor azt mondtam, eltűnt, azt szó szerint értettem – halkította le a hangját Hartwig. – Arljack, az orvos-technikus mondta Scopique-nak. Az egyik pillanatban még a sérült karját látták el a gyengélkedőben, s Arl egy pillanatra magára kellett hagyja. Tényleg csak egy perc volt – egy másik sérültet nézett meg –, s mikor visszajött, Nickternek már csak hűlt helyét találta.

– Mi van akkor, ha szépen fölkelt, és kísétált?

Hartwig még közelebb hajolt, és annyira lehalkította a hangját, hogy csak Jura hallhatta.

– Ó már a negyedik ebben az évben.

– És ez mit akar jelenteni?

– Te is tudod, hogy mit pletykálnak.

Jura, aki már látta, merrefelé is tart ez a beszélgetés, nagyot sóhajtott.

– Túl sokat beszélgetsz Ra'attal!

– Meglehet – mondta Scopique, aki most szólalt meg először –, de ez esetben Ra'at valószínűleg nem csak a levegőbe beszél.

Scopique zabrak volt, kevély és harcias, aki ugyanolyan büszke volt a törzsi arctetoválásaira, mint a koponyacsontjából sarja-

dó tüskékre. Beszéd közben folyton fölszegte az állát, és úgy hajolt előre, hogy lehetőség szerint a háta mögül jöjjön a fény, s a tüskéi így minél fenyegetőbb külsőt kölcsönözzenek neki.

Ők ketten néhány másodpercig csöndben, gyanakodva méregették egymást.

– Mind hallottunk pletykákat – dünnyögte Jura. – A kísérletekről, a nyáj megrostálásáról... úgyszólván... mit akartok ezzel mondani?

– Scabrous Nagyúr... – suttogta Scopique.

– Mi van vele?

– Ha ő áll a tanítványok eltűnése mögött, és a kísérleteihez használja föl őket, arról bizonyosságot kell szereznünk! És jó lenne tudni, ki lesz a következő!

Jura fölnevetett, de a gesztus jóval kevésbé volt elutasító és fenyegető, mint amilyennek szánta.

– És mégis hogy szándékozol kideríteni?

– Nem én – rázta meg a fejét a zabrak. – Majd te!

– Én?!

– Te vagy a legmegfelelőbb erre a feladatra. Mindenki tudja, hogy olyan túlélő ösztöneid vannak, mint egy éhes dianogának! Biztos vagyok benne, hogy kitalálsz valamit!

Jura egyetlen sima, szemkápráztatóan gyors mozdulattal pattant föl, a keze egy lecsapó kígyó fürgeségével vágódott előre, és elkapta a zabrak torkát. Az ujjbegyek a légcsőre fogtak rá, s érezték a napbarnított bőr alatt lüktető nyaki artériákat.

Ügyesség, erő és egyensúly tökéletes összhangja kellett ehhez a támadáshoz, mely még Scopique-t is meglepte.

De csak egy pillanatra.

Mikor ismét megszólalt, a hangja már nyugodt volt, és olyan halk, hogy csak Jura értette a szavait.

– A szülőbolygómon van egy mondás: *Csak egy bolond fordít hátat a tartozásainak!* Ezt jobb, ha észben tartod! – Azzal finoman megérintette a torkára kulcsolódó kezét – De mivel még mindig képviselsz némi értéket a szememben, és alkalomadtán a hasznomra lehetsz, így megengedem, hogy önként engedd el a nyakam, és ne veszíts harcot a többiek előtt! Elvárom azonban, hogy

mikor következőleg találkozunk, már tudd, hogy ki vagy mi áll az eltűnések hátterében!

Azzal hűvösen elmosolyodott.

– Máskülönben minden tanítvány megismeri egy olyan oldaladat, amit nem szívesen tárnál eljűk. Egy olyan oldaladat, ami a legkevésbé sem hízelgő. Ugye, értjűk egymást?

Jura olyan dűhös volt, hogy tartott tőle, ha megszólal, mindenkiallani fogja a hangja remegését. Így csak kurtán biccentett, és lassan elengedte a zabrak nyakát.

– Jó fiű! – bólíntott Scopique, azzal megfordult, s Hartwiggel a nyomában elsétált.

Jura Ostrogoth fogta a tálcáját, s a még el nem fogyasztott étellel együtt a hulladékmegsemmisítőbe dobta.

Elment az étvágya.

Odakínt a hideg szél egy pillanat alatt kíjózanította, de még így is pokoli erőfeszítésbe került megzabolázni a dűhét. Az étkező melletti keskeny síkátorba sietett be, és vicsorogva bámulta a fal faragott köveit.

Máskülönben minden tanítvány tudomást szerez majd egy oldaladról, amit nem szívesen mutatnál meg nekik. Megértettűk egymást?

Az a négy évvel ezelőtti nap jutott eszébe, mikor megérkezett erre a bolygóra. Kölyök volt még, félénk és tapasztalatlan, aki a Galaxis átellenben lévő szegletéből keveredett ide. Az első néhány napot azzal töltötte, hogy igyekezett nem feltűnően viselkedni, próbált barátokra szert tenni és beilleszkedni. Aztán hamar megtanulta, hogy a dolgok ítt nem így műkődnek.

A harmadik nap reggelén, mikor épp a priccsét vetette be, feltárult a szobája ajtaja – aztán már csak arra emlékezett, hogy valami iszonyú erővel robban az arcába, és fölbecskázik.

Mikor magához tért, egy tagbaszakadt Sith-tanítvány tornyosult fölébe – mint utóbb megtudta, Mannock T'sank volt a neve a nagydarab, nála évekkal idősebb fiúnak.

A mosolyát sosem fogja elfelejteni. Egy szadista mosolyog így, aki örömét leli mások kínzásában.

– Jól nézel ki ott a padlón, újonc! Tudod, mi nézne ki még jobban? Ha lenyalogatnád a csizmámat!

Azzal előrenyújtotta csizmás lábát, amin Jura tisztán érezte a trágyaszagot.

– Gyerünk, jövevény! Nyald le szépen!

Jura már akkor tudta, hogy ez is csak egy próba, és az, hogy hogyan reagál rá, fogja meghatározni az elkövetkezendő években a többi tanítvány róla alkotott véleményét. Megmakacsolta magát, s bár tudta, hogy ezzel az életét kockáztatja, megmondta T'sanknak, hogy hova dugja föl a csizmáját.

Az, amit ezért kapott, minden képzeletét felülmúlta. T'sank olyan ütést mért a fejére, hogy kis híján eltört az állkapcsa, és a fájdalomtól elvesztette az eszméletét.

Mikor magához tért, moccanni sem bírt. Az idősebb fiú levetkőztette, az ágyhoz kötözte, a száját pedig egy mocskos rongydarabbal tömte be, amitől majd megfulladt. Ahogy megpróbálta kiköpni a rongyot, gyomorsavat és epét öklendezett föl, s ahogy ezek visszacsorogtak, egy részük a nyelőcső helyett a légcsövembe ment. Jura egyre kétségbeesettebben próbált levegőt venni, és már őrjöngve vergődött az ágyon, miközben T'sank harsány röhögéssel, a térdét csapkodva figyelte.

Aztán mintha késsel vágták volna el a nevetést. T'sank szeme elkerekedett, ahogy valami hatalmas, láthatatlan erő fölkapta a földről, és csontrepszto erővel a falnak vágta.

Jurának sikerült nagy nehezen oldalra fordítania a fejét, s a könnyein át is látta az ágya mellett álló zabrakot. Scopique meg sem próbálta kiszabadítani. Helyette a kezében tartott holokamerával készített róla felvételeket.

– Mosolyogj! – mondta az idősebb tanítvány, majd szép komótosan körbejárta az ágyat, és minden szögből lefilmezte a kikötözött fiút.

Jura emberfeletti erővel próbált uralkodni magán, de a záróizmai végül engedtek, és maga alá rondított.

– Várj csak! Gyorsan ezt is lefilmezem!

Mikor elégedett volt a felvétel mennyiségével, Scopique eltette a kamerát, s nagy kegyesen eloldotta Jurát.

– Kelj föl! – szólt Jurára. – Mozogj! Sikerült kiütnöm T’san-
kot, de hamarosan magához tér. És akkor én már nem akarok itt
lenni!

Jura reszkető lábbal tápászkodott föl, elmaszatolta az arcán a
vért és taknyot, majd reszkető kézzel öltözni kezdett.

– Köszönöm! – motyogta.

Scopique olyan arcot vágott, amiből egyértelművé vált, hogy
nem sokra tartja a másik háláját. Aztán kiszedte a kamerából az
adatkristályt, az ujjasa zsebébe tette, és elégedetten elmosolyodott.

– Csak a biztonság kedvéért! – mondta, és Jura azonnal meg-
értette az üzenet lényegét.

A zabrak nem szívjóságból vagy szeszélyből szabadította ki.
Jura most már a zsebében volt, és biztosra vette, hogy az idősebb
fiú ezt soha nem fogja hagyni feledésbe merülni.

– És újonc – mondta Scopique kifelé menet –, üdvözöllek mi-
nálunk!

Üdvözöllek minálunk...

Ahogy visszazökkent az „itt és most”-ba, ismét ott volt a szűk
sikátorban, az étkező mögött. S most már nem tudta és nem is
akarta tovább kordában tartani a dühét. Mindkét kezével a falra
sújtott, s érezte az izmain átcikázó sötét energiákat. A masszív, fa-
ragott kövek pókhálószerűen végighasadtak, s az egyik közepén
jókora repedés tátongott.

Jura lehunyta a szemét, s felsóhajtott. Tudta, hogy bölcsebb lett
volna megőriznie a haragját, s egy másik alkalommal merítenie
belőle erőt, de egyszerűen már nem volt képes tovább türtőztet-
ni magát.

A repedést vette szemügyre, ami ott éktelenkedett az orra előtt.
A kő valaha erős volt, de most már sérült. Valaki megtalálta a
módját, hogy megbontsa az egységét.

Pont olyan vagyok, mint ez a kő.

Lassan megfordult, s miközben bevette magát az árnyékok kö-
zé, azon tűnődött, hogy is szerzi meg a Scopique által kért infor-
mációkat.

Harmadik fejezet

Kín

Nickter egy ketrecben tért magához.

Emléke sem volt róla, hogy került ide, ahogy azt sem tudta, mióta van már itt. Az utolsó emlékképe a gyengélkedő volt, és hogy arra vár, hogy Arljack visszajöjjön, és ellássa a tarkóján éktelenkedő sebet.

Amilyen kába volt, egy pillanatra azt hitte, hogy még mindig a gyengélkedőn van.

Milyen hideg van itt! Nem kellene följebb venni a fűtést?

Aztán ráébredt, hogy nem a gyengélkedőn van.

Megpróbált fölülni, de közben olyan erővel ütötte be a fejét a ketrec rácsaiba, hogy felnyögött.

Mi a fene folyik itt?

A ketrec olyan apró volt, hogy legfeljebb négykézláb vagy magzatpózba kuporodva fért el benne. Valaki letépte róla az ujjasát, s derékig lemeztelenítette. Fájt a háta – nagyon fájt –, s a tarkójától egészen a farkcsontjáig lüktetett a gerince. Mintha csak a bezártság érzéséből akarna csúfot úzni, a ketrec körül hatalmas, üres tér tátongott. Majdnem ötven méter átmérőjű, kör alakú teremben volt, amit az itt-ott elhelyezett monitorok, gyertyák és lámpások fénye világított meg.

Ahogy a szeme egy kicsit jobban hozzá szokott a félhomályhoz, itt is, ott is laboratóriumi felszerelést pillantott meg. Kábeleket és csöveket, halomba rakott, ismeretlen rendeltetésű eszközöket,

üvegcséket, kondenzátorokat, lepárlókat és lombikokat. A fal egy része füstszürke üveg volt, s mögötte csak a csillagos éjszakai égbolt látszott.

Hirtelen ráébredt, hogy hol lehet.

Ez itt valószínűleg a Torony.

– Felébredtél hát! – szólalt meg egy testetlen hang.

Nickter összerándult a hang hallatán, és kis híján felüvöltött.

A ketrec túloldalán egy magas, széles vállú, fekete köpenyes alak állt, aki majdnem teljesen beleolvadt a sötétségbe. Nickter már azelőtt bizton tudta, ki az, hogy az egyik monitor halvány fényében megpillantotta volna a férfit. Ismerte ezt az arcot, a hosszú, csontos koponyát, a lustán félig lehunyt szemhéjakat, az előreugró felső ajkat, amitől mindig úgy tűnt, mintha a férfi valami, csak általa ismert tréfán mosolyogna.

A gerincébe hasító fájdalomtól ismét felüvöltött.

A szemei... azok a közömbös, ezüstösen csillogó szemek voltak a legborzasztóbbak.

– Scabrous Nagyúr! – hebegte, bár úgy érezte, hogy az ehhez szükséges levegőt is alig tudja kipréselni a tüdejéből. – Mit keresek én itt?

A Sith-nagyúr nem válaszolt. A szemei azonban úgy fürkészték, mintha... De mintha nem is őt figyelték volna, hanem valamit, ami rajta kívül lapul a ketrecben.

Nickter érezte a saját bűzét – a pánik és az izzadság gyomor-kavaró elegyét –, és a hátában lüktető fájdalom lassan éles kinnak adta át a helyét. Pillanatról pillanatra jobban fájt, valahogy úgy, mintha valaki sós vizet locsolt volna a nyílt sebre. Ennyi fájdalmat semmiképpen sem okozhatott a tarkóján ejtett seb. Ez sokkal mélyebb, sokkal kínzóbb dolog volt – mintha folyamatosan a fájdalomérző receptorait ingerelték volna, s a kín föl-le vándorolt a gerince mentén.

Ahogy megmozdult, érezte, hogy valami hideg és puha tapad a hátához, nem sokkal a dereka fölött. Ahogy hátranyúlt, érezte, hogy egy cső az, ami egyenesen a gerincéhez csatlakozott. A cső

körül egyre jobban fájt a meggyötört hús, s ahogy óvatosan föl-
jebb nyúlt, újabb és újabb csöveket tapintott ki. Legalább hatot
számlált, s mindegyik olyan vastag volt, mint a kisujja. Érezte a
lüktetésüket, s a fájdalom újra fehéren izzó törként döfött a ge-
rincébe.

– Mi... mi ez? – kérdezte magas, pániktól elcsukló hangon.
– Mit tettél velem, mester?

Scabrous ezúttal sem méltatta válaszra. Lassan megkerülte a
ketrecet, és azt a mechanikus pumpát vette szemügyre, amihez a
Nickter hátába fúródó csövek csatlakoztak.

A fiatalember kétségbeesetten próbált úgy fordulni, hogy ő is
lássa. A pumpa tetején egy sárgászöld folyadékkal teli tartályt
pillantott meg, mellette egy apró, csillogó jelekkel telerótt feke-
te kúpot, amiben egy Sith-holokront ismert föl. Ilyenről már hal-
lott a tanulmányai során, de látni még sohasem látott.

És a pumpa másik oldalán, tucatnyi apró, csillogó üveggömb-
ben virágokat pillantott meg.

Virágok.

Mind fekete.

Mind más és más.

És mind halott.

Nickter megvonaglott, és legszívesebben üvöltöni kezdett vol-
na. Nem értette, hogy mi történik vele, s hogy mit keres itt, és a
helyzet szürrealitása kis híján az őrületbe kergette. A félelem jó-
kora, hideg izzadságcseppekben ütközött ki a bőrén, s legszíve-
sebben térden állva könyörgött volna az életéért. Egyedül azért
nem tette, mert azok alapján, amit Scabrousról hallott, biztosra
vette, hogy minden erőfeszítése felesleges lenne.

A Nagyúr hol a virágokat, hol a holokront vette szemügyre.
Végül kiválasztott egyet a növények közül, felnyitotta az üveg-
szférát, majd a pumpa tartályába szórta a halott szirmokat.

– Mi ez? – nyögött föl Nickter. – Mit csinálsz, Nagyuram?

Scabrous úgy fordult feléje, mintha csak most tudatosult vol-
na benne, hogy valami élő kuporog a ketrecben. Mikor végül
megszólalt, a hangja mély volt, és sokkal lágyabb, mint amire

Nickter emlékezett. Mintha a Sith-nagyúr egyenesen a fülébe suttogott volna.

– Csúnyán megszegyenültél ma a templomudvaron, Wim Nickter! Mindenki számára nyilvánvalóvá vált, hogy gyenge vagy, és könnyen legyőzhető!

– De hát... Lussk! – robbant ki Nickterből. – Az Erőt használta ellenem, és...

– Talán akad még rá mód, hogy a hasznodat vegyem – fojtotta belé a szót Scabrous. – Tekintsd úgy, hogy lehetőséget kínálok neked a megváltásra!

Azzal megnyomott néhány gombot a pumpa oldalán.

Nickter látta, hogy a vörössárga folyadék felkavarodik, s a fekete virágszirmok feloldódnak benne. Aztán a pumpa magas, sípoló hangot adott ki, s a hátába futó csövek megremegtek.

A fájdalom minden eddiginél elviselhetlenebbé fokozódott, átjárva minden csontját, izmát és sejtjét. Nickter előrehajolt, és csak üvölteni bírt.

Már nem ő uralta a fájdalmát, hanem a fájdalom őt. A kín minden elborító fehér izzása magába szippantotta, s már nem látott mást, mint az őt figyelő hideg, élettelen, ezüstszerű szemeket.

S mielőtt a sötétség teljesen elborította volna, még látta, hogy Scabrous kikapcsolja a pumpát, majd karjának egyetlen mozdulatával szétzúzza azt.

Negyedik fejezet

Dranok

Pergus Frode szívesen dolgozott a leszállópálya mellett. Ez lehetőséget biztosított neki, hogy elsőként vegye szemügyre az újonnan érkezőket – néha igazán kutyaütő társaság volt –, és így nem egyszer még a Sith-nagyuraknál is hamarabb tudott meg dolgozni. Nem is rossz egy szerelőtől, aki legutóbb még a kuati hajógyárak egyikében robotolt a futószalag mellett!

Ma este például – mikor a koréliei cirkáló leereszkedett a hódarával borított leszállópályára – Frode azonnal tisztában volt vele, hogy kik jöttek. Ezt akkor is tudta volna, ha nem áll mellette Darth Scabrous halkán zümmögő protokoldroidja.

Frode-nak semmi kifogása nem volt a droidok ellen, sőt az esetek túlnyomó részében jobban kedvelte őket, mint a szerves életformákat.

Különösen itt, az Odacer-Faustinon.

– Kijelentés: tájékoztatnom kellene Scabrous Nagyurat a vendégek érkezéséről, uram – mondta a droid.

– Jaja, persze! – bólogatott Frode, de közben a cirkáló leszállómanőverét figyelte.

Ahogy a leszállótalpak földet értek, szinte a csontjaiban érezte az űrhajó rettentő súlyát.

Egy perc sem telt bele, és két alak jelent meg a hajótestből elősikló rámpa tetején. Az egyikük magas, széles vállú, tar ember férfi volt csillogó páncélban, szemei előtt zöld védőlencsékkel. A bal

hóna alatt fémdobozt cipelt, amit egy vastag szemű láncsal erősített a csuklójához.

– Mit gondolsz, Skarl? – kérdezte a kopasz férfi. – Ez már neked is elég hideg?

A társa, egy pilótaruhát viselő nelvaaniai, megmozgatta kurta ormányát, majd szélesen elvigyorodott, kivillantva befelé görbülő, hegyes agyaráit.

Aztán mindketten Frode felé fordultak.

– Hol van Scabrous? – kérdezte a kopasz férfi, és megemelte a fémdobozt. – Meghoztuk a csomagját, és úgy volt, hogy itt bonyolítjuk le az üzletet.

– Kijelentés: majd én elvezetem önöket Scabrous Nagyúrhoz, uram – intett a droid színpadiasan a templom felé. – A gazdám rám bízta a feladatot, hogy elkalauzoljam önt és a másodpilótáját a Toronyhoz.

– Skarl nem a másodpilótám, hanem a társam – mondta a kopasz férfi. – Engem Dranoknak hívnak. Bármi értékes vagy tetszetős van ebben a Galaxisban, csak nekünk kell szólni, és mi záros határidőn belül megszerezük!

Lassan forgatta a fejét, mint aki próbálja fölmérni a leszállópálya környékét, és nem úgy tűnt, mint aki elfogadja a droid invitálását.

– És ha már itt tartunk, remélem, hogy a főnöködnek van elég pénze, hogy kifizessen bennünket! Nem volt egyszerű megszerezni ezt a csinos kis apróságot! – kocogtatta meg a fémdobozt.

– Válasz: biztosíthatom önöket, uraim, a fizetséggel minden rendben lesz.

Dranok kurtán biccentett, s a magabiztos mosoly egy pillanatra se hervadt le az ajkáról.

– Micsoda koszfészek! – csóválta meg a fejét a templom láttán, aztán Frode-ra vigyorgott, és a hajóra bökött. – Megköszönném, ha átnéznéd egy kicsit, cimbora! De most csak rutinellenőrzésre lesz idő, mert egy perccel sem maradunk tovább, mint feltétlenül szükséges! És föl is kellene tankolni a kicsikét. Gondolod, hogy menni fog?

– Megoldom – biccentett Frode.